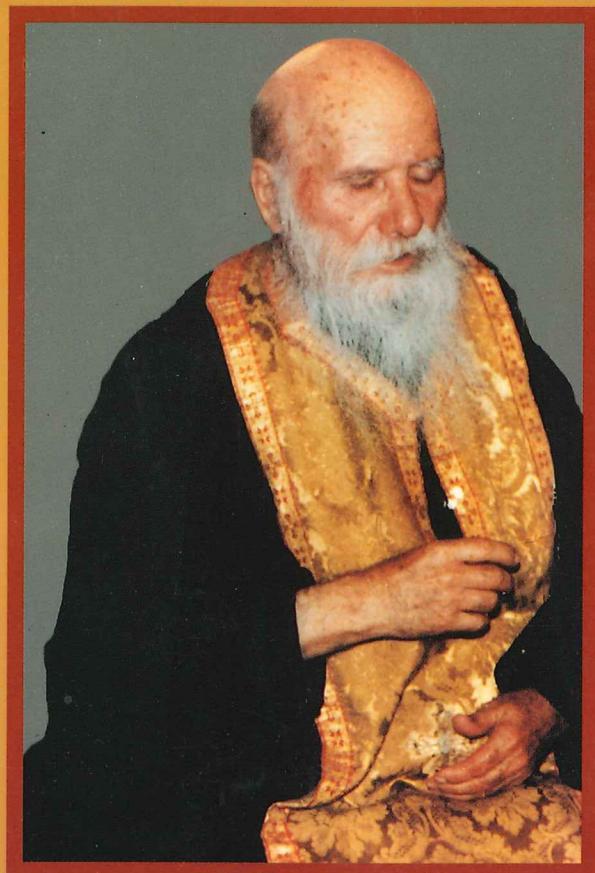

Δαμασκηνοῦ Τερομονάχου
Άγιορείτου

«Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη»
(Μνήμη Γέροντος Πορφυρίου)

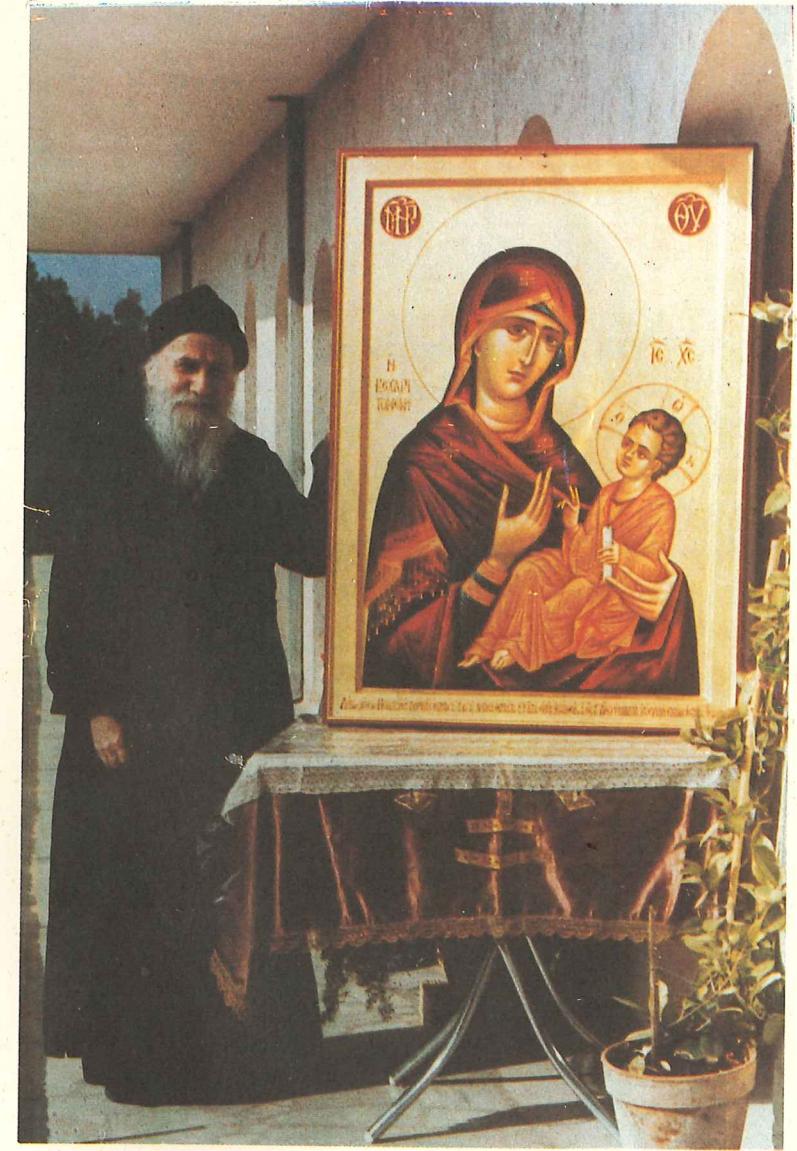

ΑΘΗΝΑΙ 1995

Δαμασκηνοῦ Ἱερομονάχου
Ἄγιορείτου

«Ἐύάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη»
(Μνήμη Γέροντος Πορφυρίου)

ΑΘΗΝΑΙ 1995

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

«"Οταν ἐγὼ δὲν τὰ πάω μὲ
τὸν ἐπίσκοπο καλά,
δέν φθάνει ἡ προσευχή μου στὸν Θεό».»

Γέρων Πόρφύριος

Γιὰ νὰ μιλήσει κάποιος γιὰ ἔναν ἄγιο, πρέπει νὰ εἶναι ἄγιος. Δὲν εἴμαστε λοιπὸν ἐμεῖς κατάλληλοι νὰ μιλᾶμε γιὰ τὸν ἀείμνηστο Γέροντα Πορφύριο, ποὺ εἶναι ἀναμφισβήτητα ἄγιος. Τὸ ὅτι τολμᾶμε νὰ μιλᾶμε, τὸ κάνουμε ἀπὸ χρέος καὶ εὐγνωμοσύνη στὸ Γέροντα καὶ ἀπὸ ἀγάπη στοὺς ἀδελφούς μας.

Μοῦ δόθηκε ἡ εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ γνωρίσω τὸ Γέροντα τὸ 1969 στὸν Ιερὸ Ναὸ τοῦ Ἅγιου Γερασίμου τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν, δίπλα στὴν πλατείᾳ Ὁμονοίας, τότε ποὺ μόλις εἶχα πάρει στὸ χέρι μου τὸ πτυχίο τῆς Θεολογίας.

Ἄναμφισβήτητα ἡ συνάντηση τοῦ γράφοντος μὲ τὸ Γέροντα μέσα στὸ ἱερὸ βῆμα, μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου τῆς 25ης Μαρτίου ἐκείνου τοῦ ἔτους, ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη εὐλογία τῆς ζωῆς του, γιατὶ γνώρισε μπροστά του ἔναν ἄγιο, ἔναν

προφήτη, ἔναν ἀληθινὸν Θεολόγο, ἔναν ἀληθινὸν ἄνθρωπο.

Ἐνῶ, μετὰ ἀπὸ πολύωρη προσευχῆ, εἶχα ἔτοιμαστεῖ νὰ τοῦ κάνω γενικὴ ἐξομολόγηση, γιὰ νὰ μοῦ δώσει ὅσο τὸ δυνατὸν ἀπλανὴ συμβουλὴ γιὰ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου, πρὶν προλαβω νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου, ἐν πνεύματι Ἀγίῳ εἶδε ὅλη τὴν ζωή μου καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ γιὰ πρώτη φορὰ μὲ ἀλλοίωσε τόσο ἔντονα, ὥστε ἐγενόμην «ώς ἔκφρων». Τὰ παρελθόντα ἥσαν παρόντα, τὰ μέλλοντα ἐνεστῶτα, τὰ μακρὰν ὡς ἐγγὺς καὶ μιὰ βαθειὰ πεποίθηση γεννήθηκε μέσα στὸν ψυχικό μου κόσμο ὅτι ἡ ζωὴ χωρὶς τὸν Χριστὸ εἶναι μάταιη.

Ἐτσι μοῦ δόθηκε ἡ δύναμη ἄνωθεν νὰ περιφρονήσω τὰ παρόντα ως ἐφήμερα καὶ νὰ ἀποφασίσω νὰ πάρω τὰ βουνὰ στὸν Ἀδω, γιὰ νὰ «ἔλθῃ ἐκεῖθεν βοήθεια» γιὰ νὰ ἀγαπήσω τὸ Χριστὸ καὶ νὰ ὑπερβῶ τὸ θάνατο. Τὰ πάντα πλέον ἥσαν σκύβαλα γιὰ μένα καὶ ὁ Γέροντας συγκινήθηκε καὶ μοῦ ἔδωσε μάλιστα τὰ εἰσιτήρια γιὰ νὰ φύγω γιὰ τὸ Ἀγιον Ὄρος. «Σύρε πάνω, μοῦ λέει, θὰ ἔλθω καὶ ἔγω ἐν ὅσῳ θὰ εἴμαι ἔδω, θὰ εἴμαι μαζί σου νοερῶς γιὰ τοὺς χριστιανοὺς δὲν ὑπάρχουν ἀποστάσεις».

Ἀπὸ τότε σὲ ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα, στοὺς μεγάλους πειρασμούς, ὁ Γέροντας Πορφύριος ἦταν στὸ μα-

λό μου. "Οσες φορὲς μοῦ δινόταν εὐκαιρία καὶ εὐλογία, προσέφευγα στὴ συνάντησή του καὶ ζητοῦσα τὴν βοήθειά του. "Ακουγα μὲ πολὺ σεβασμὸ τὸν πειστικὸ πατρικὸ λόγο του καὶ ἔνοιωθα πολὺ ἔντονα τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή του. Ποτὲ δὲν μὲ ἐπαίνεσε. Πάντοτε μοῦ ἔλεγε: «Ἐσὺ φταῖς. Νὰ προσεύχεσαι γιὰ τοὺς ἀδελφούς σου. Νὰ εὔχεσαι στὸ Θεὸν νὰ σου χαρίσει τὴν ἀγία ταπείνωση καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσεις». Δὲν θυμᾶμαι ποτὲ νὰ τοῦ ἀντιμίλησα· κάποτε ποὺ νοερὰ σκέφτηκα ὅτι ὁ Γέροντας μὲ ἀδικεῖ σὲ κάποιο πρόβλημα ποὺ τοῦ εἶχα πεῖ, γιατὶ μοῦ ἔλεγε «Δὲν ἔχεις δίκιο», ἐνῶ ἐγὼ νόμιζα ὅτι ἔχω δίκιο, μοῦ ἀπάντησε: «Ἐχεις δίκιο, ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκιο· ὁ Χριστιανὸς ποτὲ δὲν ἔχει δίκιο· πάντοτε πρέπει νὰ μέμφεται ἑαυτόν». Τὸ δίκιο εἶναι γιὰ τοὺς νίοὺς τοῦ αἰῶνος τούτου. "Ετσι δὲν ὑπῆρχε περιθώριο νὰ κατακρίνεις κανένα.

Τώρα ποὺ ὁ Γέροντας ἔφυγε ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ, πολλὲς φορὲς σὲ ὥρες μεγάλων πειρασμῶν καὶ μάλιστα σηκώνοντας τὸν βαρὺ σταυρό, ποὺ ἐκεῖνος ἀπὸ πολλὴ ἀγάπη καὶ ταπείνωση ἔθεσε στοὺς ὥμους μου, δηλαδὴ τὸ σταυρὸ τῆς πνευματικῆς πατρότητας στὸ Μοναστήρι του, τὸν ἐπικαλοῦμαι καὶ τὸν ἀναζητῶ. Τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ δίνει ὑπομονὴ στοὺς πειρασμούς, ταπείνωση καὶ ἀγάπη.

Ἡ ὁμιλία, ποὺ ἀκολουθεῖ, δὲν εἶναι ρητορικὸς λόγος. Εἶναι ὁμιλία ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ζωῆς, βγαλμένη αὐθόρμητα καὶ ἄτεχνα, ὑστερα ἀπὸ πολλὴ θλίψη. Γι' αὐτὸ τονίζει σημεῖα τῆς ζωῆς τοῦ Γέροντα, ποὺ κατεξοχὴν μίλησαν καὶ στὴ δική μου τῇ ζωῇ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Γέροντα ἦταν τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ζωῆς τοῦ ἐν Χριστῷ ζῶντος ἀνθρώπου. Ὁ τρόπος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἀποταγῆς καὶ ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεώς του, ἡ ὑπακοή του, ὁ τρόπος τῆς φυγῆς του ἀπὸ τὸ Ἀγιο Ὅρος, ἡ ἀγία ζωὴ του στὸν κόσμο, ἡ ποιμαντική του διακονία, ἡ σχέση του μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν ἐπίσκοπο, μὲ τοὺς Ἱερεῖς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους πνευματικούς, μὲ τὰ πνευματικά του παιδιά, μὲ τοὺς ἀμαρτωλούς, μὲ τὶς ἀμαρτωλές, μὲ τὸ ἔθνος του καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, μὲ τοὺς κεκοιμημένους ἀδελφούς μας, μὲ τοὺς πλανεμένους καὶ μὲ τοὺς ἀπίστους ἀκόμη, ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα.

Ο Γέροντας ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἀπλανοῦς ὁρθόδοξου γέροντα. «Ἐλάλει ὡς ἔξουσίαν ἔχων, οὐχ ὡς οἱ Γραμματεῖς». Ὁ λόγος του ἦταν «τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, ἔξικνούμενος ἄχρι μυελοῦ ὀστέων», «ἄλατι ἥρτυμένος». «Γλυκύτερος ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον», πατρικός, «ἀνέκρινε πάντας, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνεκρίνετο».

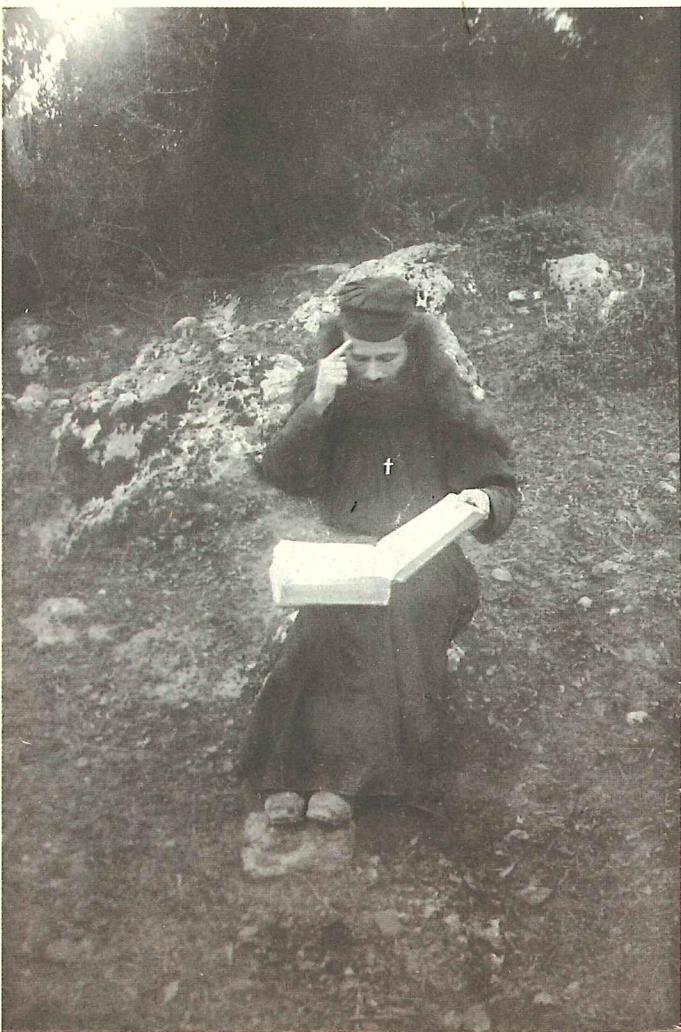
Ἡ ὁμιλία μέσα στὰ πλαίσια τοῦ περιορισμένου λειτουργικοῦ χρόνου τονίζει ὅσα ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Θεὸς ὑπενθύμισε καὶ ἐνέπνευσε στὸν γράφοντα καὶ ὅσα ὁ γράφων ἔκρινε ὅτι θὰ ὠφελήσουν τὸ ἐκκλησίασμα.

Δημοσιεύεται - ἀφοῦ τυχαῖα βρέθηκε μαγνητοφωνημένη ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο καὶ στὴ συνέχεια ἀφοῦ ἀπομαγνητοφωνήθηκε καὶ διορθώθηκε φραστικά - μὲ τὴν παρόμηση ἐκείνων ποὺ τὴν ἀκουσαν, γιατὶ κρίθηκε ὅτι θὰ ὠφελήσει ἔτσι κι' ἄλλους.

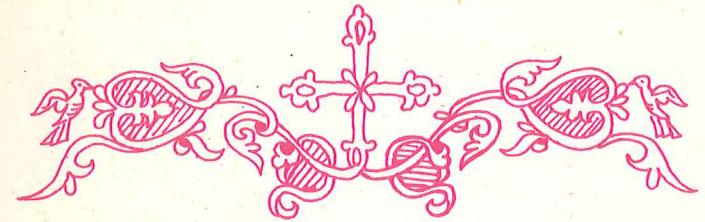
Θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς ἂν κάποιος διαβάζοντας ὠφεληθεῖ καὶ ἐπικαλεστεῖ στὴ ζωὴ του τὴ βοήθεια τοῦ Γέροντος Πορφυρίου γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Ἰδιου καὶ ὀλόκληρου τοῦ κόσμου, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄμην.

Ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Φιλαδέλφου
τῆς Ι. Μ. Κουτλουμουσίου τῇ 20-1-1995.

Τερ. Δαμασκηνός

Στήν Ιερά Μονή Λευκῶν τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους τὸ 1925 «παρακολουθῶντας μὲ θερμὴ ἀγάπη τὰ ιερὰ λόγια, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἀγαπημένο του Χριστό μας».

«Κατ' ἐνιαυτὸν⁽¹⁾ ἡ τοῦ τελευτήσαντος παρὰ τῶν προσηκόντων ἄγεται μνήμη, δηλούντων ὡς ζῆι καὶ ἀθάνατος ἔστι τῇ ψυχῇ καὶ ποτε ἀνακαινισθήσεται, ὅτε ὁ πλάσας ἐθελήσει καὶ τὸ σῶμα ἔξεγερεῖ· καὶ μαρτυροῦσι τοῦτο διὰ

* Ἡχογραφημένη ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα τὴν 27ην Νοεμβρίου 1994, ἐν τῷ Ἱερῷ Ἅστυαστηρίῳ ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὸ Μήλεσι Ἀττικῆς, κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Γέροντος Πορφυρίου.

(1) Τὸ ἀρχαῖο κείμενο μὲ τὸ ὅποιο ἀρχίζει ἡ ὁμιλία προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἀγ. Συμέων Θεοφάνειαν P.G. 155, 692-693 (περὶ τοῦ τέλους ἡμῶν). Ἡ μετάφρασις τοῦ πιὸ πάνω κειμένου στὴ νεοελληνικὴ ἔχει ὡς ἔξῆς: «Κάθε χρόνο τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ ποὺ πέθανε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶναι κοντά του, οἱ ὅποιοι δηλώνουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅτι ζῆι καὶ ὅτι ἀθάνατος εἶναι κατὰ τὴν ψυχή καὶ ὅτι κάποτε θὰ ἀνακαινισθῇ, ὅταν ὁ πλάστης του θελήσει καὶ ἀναστήσει τὸ

τῶν προσφερομένων σπερμάτων καὶ ὅτι ὥσπερ
ὁ Χριστὸς ἀποθανὼν τῇ σαρκὶ, ἀνέστη καὶ ζῇ καὶ
ἡμεῖς ἐν αὐτῷ ἀναστησόμεθα καὶ ζησόμεθα...

Πολλοῖς δὲ τῶν ἀγίων ἐδείχθη τε καὶ
ἀπεκαλύφθη ἡ ἀπὸ τούτων ἐγγινομένη τοῖς
ἀπελθοῦσιν ὠφέλειᾳ διὸ καὶ ταύτας τὰς μνή-
μας χρὴ ἅπαντας ἐκτελεῖν καὶ μετὰ σπουδῆς
ὅσης, καὶ μάλιστα τὰ τῆς φρικτοτάτης θυσίας,
ὅτι καὶ διὰ τοῦτο δέδοται· ἐπεὶ διὰ τε τῶν
τελουμένων δεήσεων καὶ εὐχῶν, καὶ τῶν ιερῶν
θυσιῶν, καὶ τῶν εἰς τοὺς πένητας εὐποιῶν,
οὐ μόνον τοῖς ἡμαρτηκόσιν καὶ ἐν μετανοίᾳ

σῶμα. Καὶ τὸ μαρτυροῦν αὐτὸ μὲ τοὺς σπόρους τοῦ
σιταριοῦ ποὺ προσφέρουν. Καθὼς ὁ Χριστός, ποὺ
πέθανε κατὰ τὴ σάρκα, ἀνέστη καὶ ζῇ καὶ μεῖς ἐν
αὐτῷ θὰ ἀναστηθοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε.

Σὲ πολλοὺς δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγίους ἐδείχθη καὶ ἔφα-
νερώθη ἡ ὠφέλεια ποὺ γίνεται στοὺς ἀπελθόντες
(νεκρούς) ἀπὸ τὰ μνημόσυνα αὐτά. Γι' αὐτὸ κι αὐτὰ
τὰ μνημόσυνα πρέπει ὅλοι νὰ τὰ ἐκτελοῦν μὲ ἐπιμέ-
λεια καὶ μάλιστα μὲ θεία λειτουργία, διότι αὐτὴ καὶ
γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μᾶς δόθηκε. Μὲ τὶς δεήσεις καὶ
τὶς εὐχὲς ποὺ γίνονται καὶ μὲ τὴν ιερὰ θυσία καὶ τὴν
ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχούς, δὲν δίδεται μόνον ἄφε-
σις ἀμαρτιῶν καὶ ἀνεσις καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὴν τιμω-

έξελθοῦσι τοῦ σώματος ἄφεσίς τε καὶ ἀνεσις
δίδοται, καὶ τῆς τιμωρίας ἀπαλλαγή, ἀλλὰ
καὶ τοῖς δικαίως ζήσασι, καὶ τέλος ἀγαθὸν
καὶ θεοφιλὲς ἀποδεδωκόσι, μείζων ἡ κάθαρσις
καὶ ἀνάβασις χορηγεῖται... Ἐξαιρέτως δὲ ὑπὲρ
αὐτοῦ (δηλαδὴ τοῦ κεκοιμημένου) τὰς ἀναι-
μάκτους σπεύδειν ἐκτελεῖσθαι θυσίας. Ἡ γὰρ
ἐπὶ τῇ φρικτῇ θυσίᾳ μερίς, καὶ ἡ ἐπὶ ταύτῃ
τοῦ ἀπελθόντος ἀνάμνησις τῷ Θεῷ τοῦτον
ἐνοῖ καὶ ἀοράτως μετέχειν αὐτοῦ παρέχει καὶ
κοινωνεῖν. "Οθεν ἐκ τούτου ὠφελούμενοι τὰ
μεγάλα οὐ μόνον παρακαλοῦνται καὶ σώζονται

ρία στοὺς ἀμαρτωλοὺς ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σῶμα
τοὺς μετανοημένοι, ἀλλὰ χορηγεῖται μεγαλύτερη κά-
θαρσις καὶ ἀνάβασις καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν δί-
καια καὶ ἔφθασαν σὲ τέλος ἀγαθὸν καὶ θεοφιλές.

Πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα δέ, πρέπει νὰ φροντίζουμε νὰ
ἐπιτελοῦμε ὑπὲρ τοῦ κεκοιμημένου τὴν ἀναίμακτη
θυσία. Γιατὶ ἡ κατὰ τὴ φρικτὴ θυσία μερίδα καὶ ἡ
κατ' αὐτὴν ἀνάμνησις τοῦ ἀπελθόντος, τὸν ἐνώνει μὲ
τὸν Θεὸ καὶ τὸν κάνει νὰ μετέχει καὶ κοινωνεῖ Αὐ-
τοῦ χωρὶς νὰ φαίνεται. Ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός μεγάλη
παίρνουν ὠφέλεια καὶ παρηγοροῦνται καὶ σώζονται
ὅσοι ἀδελφοί μας μὲ μετάνοια ἐν Χριστῷ πῆγαν
στὴν ἄλλη ζωή. Ἄλλα καὶ τῶν ἀγίων οἱ ιερεῖς καὶ

οῖ τε ἐν Χριστῷ μεταστάντες ἐν μετανοίᾳ ἀδελφοί, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγίων αἱ ιεραὶ καὶ θεῖαι ψυχαὶ λίαν ἐν τούτοις εὐφραίνονται, χάριν αὐτῶν γινομένοις, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει σκιρτῶσι, Χριστῷ ἐνούμενοί τε καὶ κοινωνοῦντες διὰ τῆς ιερωτάτης θυσίας ταύτης καὶ καθαρότερον καὶ λαμπρότερον καὶ τῶν Αὐτοῦ μετέχοντες γνησιότερον χαρισμάτων, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύουσιν ὅτι καὶ διὰ τοῦτο τὴν θυσίαν ταύτην Χριστὸς ἐνήργησε τε καὶ παραδέδωκεν, εἰς ἀγιασμὸν ἀπάντων καὶ φωτισμὸν, καὶ ἵνα μετ' Αὐτοῦ ἐν ὕσιν, ὡς ηὕξατο.

θεῖες ψυχὲς πολὺ μ' αὐτά, ὅταν γίνονται γι' αὐτές, εὐφραίνονται καὶ σκιρτοῦν μὲ ἀγαλλίασῃ καὶ ἐνώνονται μὲ τὸ Χριστὸ καὶ κοινωνοῦν μὲ τὴν ιερωτάτη θυσία καὶ μετέχουν τῶν χαρισμάτων Αὐτοῦ καθαρώτερα καὶ λαμπρότερα καὶ γνησιότερα, καὶ ἔτσι ἰκετεύουν καὶ γιὰ μᾶς.

Διότι καὶ γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἐνήργησε καὶ παρέδωσε τὴν θυσία αὐτή, γιὰ νὰ ἀγιάζωνται ὅλοι καὶ νὰ φωτίζονται καὶ νὰ γίνωνται ἔνα μαζί Του, ὅπως προσευχήθηκε.

Γι' αὐτὸ καὶ συνεχῶς θερμῶς παρακαλοῦν καὶ προσεύχονται (οἱ ἄγιοι) γι' αὐτοὺς ποὺ τοὺς θυμοῦ-

Διὸ καὶ τῶν μεμνημένων αὐτῶν καὶ τὰς ιερωτάτας ἐπιτελούντων εἰς τιμὴν αὐτῶν καὶ μνήμην θυσίας, διηγεκῶς ὑπερεύχονται· καὶ μεσῖται τούτων καὶ πρέσβεις γίνονται· καὶ πρὸς τὴν ὅμοίαν κοινωνίαν ἔξαιτοῦνται καὶ αὐτοὺς ἐλθεῖν τοῦ Χριστοῦ: «Οθεν καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπελθόντων μνημονευτέον, ἵνα καὶ ἡμῶν ἔτεροι μνημονεύσωσι καὶ ὑπὲρ τῶν ἀγίων προσενεκτέον ὅση δύναμις, ἵνα εὐφραίνοντες τούτους ἐν Χριστῷ καὶ μεσίτας εὐφραινομένους πρὸς Αὐτὸν ἔχωμεν, καὶ σωθείημεν δι' αὐτῶν.»

νται καὶ ἐκτελοῦν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτῶν θεῖες λειτουργίες. Καὶ μεσίτες ὑπὲρ αὐτῶν καὶ πρέσβεις (στὸ Θεό) γίνονται. Καὶ ζητοῦν ἐπίμονα νὰ βρεθοῦν αὐτοὶ ποὺ τοὺς τιμοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σὲ ὅμοια μὲ τοὺς ἑαυτούς των κοινωνία μὲ τὸν Χριστό.

Λοιπὸν καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας ποὺ ἔφυγαν πρὶν ἀπὸ μᾶς, πρέπει νὰ κάνωμε μνημόσυνα, (γιὰ νὰ μᾶς μνημονεύουν καὶ μᾶς ἄλλοι) καὶ γιὰ τοὺς ἀγίους πρέπει νὰ τελοῦμε θεῖες λειτουργίες, ὅσο μποροῦμε, ὥστε, μὲ τὸ νὰ τοὺς εὐφραίνομε ἐν Χριστῷ, νὰ τοὺς ἔχωμε μεσίτες εὐχάριστους πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ σωθοῦμε μὲ τὶς εὐχές τους».

Ταῦτα, λέγει, ὁ "Ἄγιος Συμεὼν ὁ Θεοσαλονίκης, Σεβασμιώτατε Δέσποτα, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι ἐμεῖς σήμερα ἥλθαμε ἐδῶ διὰ νὰ τελέσωμεν τὸ ἑτήσιο μνημόσυνο εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἀοιδίμου πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου ιερομονάχου. Γιὰ τὸ πρόσωπό του, ὅλοι ποὺ τὸν γνωρίσαμε, ἔχομε ίδίαν πεῖραν καὶ περιττεύει σήμερα νὰ εἴπωμέν τι. "Ανθρωποι, πνευματικὰ τέκνα του διακεκριμένα, ἔχουν γράψει κι ἔχουν πεῖ κατὰ καιροὺς κι ἔχουν ὄμιλήσει γιὰ τὴν ἀγία ζωὴ του. "Ομως ἡ ἡμέρα τὸ καλεῖ νὰ ποῦμε λίγα λόγια.

Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς Ἐπιστολές του: «Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τοὺς σοφούς. Τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ ἐξουθενημένα, τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ.» Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο λέει: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός.» Καὶ κάποιος ἄλλος μοναχὸς εἶχε πεῖ γιὰ Τὸν Γέροντα ὅτι κάθε ἐκατὸ χρόνια ὁ Θεὸς ἀναδεικνύει ἕνα τέτοιο ἄγιον. Δὲν ἦταν λοιπὸν ὁ Γέροντας ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχει σήμερα ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ τὰ ἐγκώμια τὰ δικά μας, οὔτε ἵσως ἀπὸ τὶς προσευχές μας, μόνο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν

θυσία τοῦ Χριστοῦ. Διότι μὲ τὴν θεία λειτουργία γίνεται «σύνοδος οὐρανοῦ καὶ γῆς» καὶ ἐκεῖνος ἐδῶ ἀοράτως εὐρίσκεται μαζί μας καὶ συνευφραίνεται μαζί μας καὶ γίνεται προσθήκη στὰ χαρίσματά του, δπως εἶπε προηγουμένως ὁ ἄγιος Συμεὼν ὁ Θεοσαλονίκης, καὶ «μείζων ἡ κάθαρσις» γίνεται σ' αὐτὸν καὶ «μείζων ἡ ἀνάβασις» καὶ γίνεται μεσίτης πρὸς Θεὸν καὶ πρεσβεύει γιὰ τὴ δική μας σωτηρία.

"Ἄς τὸν δοῦμε λοιπὸν τὸν Γέροντα, πῶς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ σ' αὐτό, νὰ γίνει μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἀληθινό, νὰ ζήσῃ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. "Ηδη ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ νὰ νικήσῃ τὸν θάνατο, τὴν φθορά, τὴν ἀμαρτία καὶ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Χριστό, τὸν ἀληθινὸ Θεό μας, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας.

'Ο Γέροντας ἀπὸ μικρὸ παιδὶ καλέστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴ στοργὴ τῆς μάνας του καὶ τῶν γονέων του καὶ πῆγε στὴν ἔρημο ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Χριστό. Καὶ εἶχε ἀπόλυτη ἐπίγνωση ὁ Γέροντας ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων.

Καὶ εἶχε ἀπόλυτη ἐπίγνωση ὅτι μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ ἄγιος

καὶ νὰ νικήσῃ τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Πῆγε, λοιπόν, ἐκεῖ στὰ Καυσοκαλύβια, στὴν ἔρημο τοῦ Ἀγίου Ὁρούς καὶ μ' ἓνα θαυματουργικὸ τρόπο συναντᾶ τὸν Γέροντά του στὸ δρόμο κι ἐκεῖ σ' αὐτὸν ὑποτάσσεται. Σ' αὐτὸν μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ κάνει ὑπακοή. Καὶ κάνει, ὅπως ἐλεγε ὁ ἴδιος, τὴν χαρούμενη ὑπακοή, ὅχι μόνο σ' ὅ,τι τοῦ λένε, ἀλλὰ καὶ στὴν ἄσκηση ποὺ κάνει, στὴν νηστεία τὴν ὅποια κάνει, στὴν ἐργασία ποὺ ἐργάζεται, στὶς ἀγρυπνίες ποὺ συμμετέχει στὸ Κυριακό. Ότιδήποτε τοῦ λένε, τὸ κάνει μὲ χαρούμενο τρόπο, δίδεται δηλαδὴ μὲ τὴν καρδιά του, ὅπως θὰ λέγαμε μὲ ἄλλα λόγια, στὸν Χριστό. Κι ἐκεῖ πάνω στὴ μεγάλη του αὐτὴ ὑπακοή καὶ στὴ μεγάλη του ἀγάπη - γιατὶ ἡ ὑπακοὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀγάπη - ἐκεῖ γίνεται καὶ «μάρτυς τῇ προαιρέσει», διότι, ὅταν τοῦ λέει ὁ ἔνας ἀπὸ τοὺς Γέροντες νὰ πάῃ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ σάλιγκάρια, ἐκεῖ ἀρωσταίνει κι ἐκεῖ χάνει τὴν ύγεια του. Κι ἐνῶ δὲν εἶχε ποτὲ σκοπὸ νὰ βγῆ στὸν κόσμο, ἀλλὰ ἥθελε ἐκεῖ στὴν ἔρημο τὴν ζωή του νὰ τελειώσῃ, ὅπως ἐλεγε ὁ ἴδιος, ἐκεῖ ποὺ μελετοῦσε τὴν Γραφή, μελετοῦσε τὰ λειτουργικὰ βιβλία, ἐκεῖ ποὺ προσηγέρθη μέ-

σα στὴν ἐρημιά, ἐκεῖ, ποὺ λέει, ὅτι παρακολουθοῦσε κάποτε ἕνα ἀηδόνι, ποὺ τραγουδοῦσε μέσα στὸ δάσος κι ἐλεγε: «Μὰ γιὰ ποιὸν ψάλλει τώρα αὐτό, ποιὸς τὸ ἀκούει; Μόνο γιὰ τὸν Πλάστη του, γιὰ τὸν Δημιουργό του, γι' αὐτὸν ψάλλει.» Όπότε, λέει, ὅταν τὸ εἶδα αὐτὸ τὸ ἀηδόνι, μέσα στὴν ψυχή μου μοῦ γεννήθηκε ἕνα αἰσθημα νὰ ἔξαφανιστῶ, νὰ μὴν ὑπάρχω. Γι' αὐτὸ ζήτησε κι ἀπὸ τοὺς γέροντές του ἀργότερα γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐνδοτέρα ἔρημο, ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν τὸν ξέρῃ κανένας... Κι ὁ γέροντάς του, ὅταν τοῦ τὸ εἶπε, τοῦ λέει: «Πλανέθηκες, παιδί μου; Κάθησε ἐδῶ διότι θὰ χάσης τὴν προσευχή, θὰ χάσης τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.» Κι ἔκανε ὑπακοὴ ὁ Γέροντας κι ἔμεινε ἐκεῖ καὶ δὲν πῆγε στὴν ἔρημο. Καὶ λέει, ἐπίσης, σὲ ἕνα σημεῖο πὼς κάποια ὥρα, ποὺ εἶχαν φύγει οἱ Γέροντές του, τοῦ εἶχαν πεῖ νὰ μὴν διαβάσῃ ἀπ' τὰ βιβλία ποὺ ἤταν ἐκεῖ - ἕνα βιβλίο τοῦ Ἀγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου - καὶ τοῦ εἶχαν πεῖ αὐτὸ τὸ βιβλίο, παιδί μου, νὰ μὴν τὸ ἀγγίξῃ. - Τοῦ τὸ εἶχαν θέσει σὰν ὅρο ὑπακοῆς. - Κι ὁ Γέροντας, ὅταν εἶχαν φύγη οἱ γέροντες, μπῆκε στὸν πειρασμό, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἤτανε, νὰ δῃ ἀπὸ περιέρ-

Η κορυφή τοῦ "Αθω.

γεια τί ἦταν αὐτὸ τὸ βιβλίο. Καὶ μόλις ἄνοιξε αὐτὸ τὸ βιβλίο, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἔφυγε ἡ χάρις, διότι τὴν χάριν δὲν τὴν εἶχε θεωρητικά. Τὴν εἶχε «γνωστῶς καὶ εὐαισθήτως», ὅπως ἔλεγε αὐτὸς ὁ ἄγιος ἐκεῖ μέσα. Καὶ ἡ χάρις δίδεται μὲ τὴν ταπείνωση, μὲ τὴν ὑπακοή, κι ἀμέσως ἔχασε τὴν χάρη κι ὅταν ἥρθε ὁ γέροντάς του ἔξωμολόγηθηκε αὐτὸ τὸ περιστατικὸ καὶ ἐπανῆλθε πάλιν ἡ χάρις.

Καὶ εἶχε ὁ Γέροντας ἀέναη τὴν προσευχή, διότι εἶχε ἐκτελέσει τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. 'Ο ἴδιος, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴ νοερὰ προσευχή, ἔλεγε ὅτι ἡ νοερὰ προσευχὴ δὲν ἔγκειται, στὸ νὰ πιάσῃ κανεὶς ἔνα σκαμνί, νὰ κρατάῃ τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὰ ὅμοια, ἀλλὰ ἔγκειται σ' αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Κύριος εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιο: «'Ο ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτὰς ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρός μου καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν καὶ ἐγὼ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν». Ἐκεῖ εἶναι ἡ νοερὰ προσευχή. Γι' αὐτὸ ὁ Γέροντας εἶχε τὴν νοερὰ ἡσυχία, τὴν νοερὰ προσευχή, γιατὶ τηροῦσε τὶς ἐντολές. Καὶ μέσα στὴν ὑπακοή του ὁ Γέροντας τὰ

ἀπέκτησε ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα καὶ δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νά ὁρῇ στὸν κόσμο, ἀλλὰ ἀρρωσταίνει καὶ κάνει ὑπακοὴ ὅταν οἱ γέροντές του τοῦ λένε νὰ ἔλθῃ στὸν κόσμο. Καὶ φεύγει κι ἔρχεται στὸν κόσμο μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, καὶ οἱ γονεῖς του τοῦ εἶχαν κάνει καὶ μνημόσυνο, γιατὶ εἶχαν νομίσει ὅτι εἶχε πεθάνει. Κι ἔρχεται καὶ γνωρίζεται μὲ τοὺς δικούς του κι ἀναλαμβάνει ἑδῶ δυνάμεις καὶ ξαναγυρίζει στὸ "Αγίον" Ορος. Ἀλλά ξαναρρωσταίνει, δὲν μπορεῖ νὰ καθίσῃ ἐκεῖ καὶ τότε τοῦ δίδουν τὴν εὐχή τους οἱ γέροντες καὶ ξανάρχεται ἑδῶ. "Ἐρχεται ἑδῶ, γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ διακονήσῃ μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, νὰ διακονήσῃ τὴν εἰκόνα του, νὰ διακονήσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Κι ἔρχεται μὲ πολλὴ ταπείνωση. Δὲν τὸ ἐπεδίωξε. Πῆρε τὴν εὐλογία. Δὲν εἶχε ποτὲ σχέδιο γιὰ νά ὁρῇ στὸν κόσμο· ἥθελε νὰ ζήσῃ ἐκεῖ, στὴν ἐρημο, ἐκεῖ νὰ λατρεύσῃ τὸν Θεό. Κι ὅταν ἦταν μέσα στὸ καράβι ἐκεῖ, μὲ τὸ ὅποιο ἐρχόταν στὸν κόσμο ἔβλεπε διορατικά, (γιατὶ εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τότε τὸ χάρισμα αὐτὸ μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ 'Αγίου Ορούς) τὸν γέροντά του νὰ κάθεται μέσα στὸ σταύρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ 'Αγίου Γεωργίου κι ἐκεῖ νὰ

προσεύχεται γι' αὐτόν. Καὶ ἔκλαιγα, λέει, ἐγὼ μέσα στὸ καράβι, μαζὶ μὲ τὸν παραδελφό μου, πατέρα Ἰωαννίκιο, καὶ προσηυχόμην καὶ παρεκάλουν τοὺς ἀγίους τοὺς Καυσοκαλυβίτες: «Ἄγιοι Καυσοκαλυβίτες πατέρες, ποὺ μὲ φυλάξατε τόσα χρόνια ἐδῶ, φυλάξετέ με κι ἐκεῖ ποὺ θὰ πάω στὸν κόσμο, μέσα στὶς παγίδες τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πονηροῦ. Ἐκεῖ νὰ μείνω, ὅπως ἡμουνα ἐδῶ, ἀγνὸς καὶ καθαρὸς ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, ἀπὸ ὅλες τὶς κακίες τοῦ κόσμου, νὰ μείνω κι ἐκεῖ τὸ ἴδιο ἀγνὸς καὶ καθαρὸς νὰ λατρεύσω τὸν Θεὸ μέσα στὸν κόσμο.» Καὶ ἔρχεται ἐδῶ καὶ δὲν ἐπιδιώκει νὰ γίνη ἰερεὺς ὁ Γέροντας. Γι' αὐτὸ λέει ἐκεῖ κάπου, ποὺ ἔχω δεῖ ἀπομνημονεύματά του, ὅτι ἥθελε ἔτσι νὰ κάνῃ μιά, ἃς τὸ ποῦμε σαλότητα, ποὺ περνοῦσε κάποια ἐκεῖ πέρα μιὰ φορά, δῆθεν νὰ τὴν πειράξῃ, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν ἥταν καλός, γιὰ νὰ μὴν τὸν κάνῃ ὁ δεσπότης ἰερέα. «Υστερα ἄλλαξε γνώμη καὶ δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ κι ἔκανε ὑπακοὴ στὸν ἄγιο Σινάιον, Πορφύριο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἰερέα. Τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ μιλοῦσε τοῦ ἀποκάλυψε κάτι μυστικὸ ἀπὸ τὸ μοναστήρι του, ποὺ δὲν τὸ ἤξερε κανείς, καὶ τότε ὁ ἄγιος Σινάιον κατάλαβε ὅτι ἔχει

μπροστά του ἔναν ὅχι συνηθισμένο νέο, ποὺ ἥταν τότε νομίζω 20 - 21 ἔτῶν, ἀλλὰ ἔνα νέο μοναχό, ποὺ δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶναι κάτι σπάνιο, δηλαδή ἔναν νέο ἄγιο μοναχὸ μὲ διορατικὸ χάρισμα. Κι' ἔτσι ἀποφασίζει νὰ τὸν χειροτονήσῃ ἰερέα καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος τοῦ δίδει καὶ τὸ χάρισμα τοῦ πνευματικοῦ καὶ γίνεται ὁ Γέροντας πνευματικὸς ἀπὸ τὰ 21 του χρόνια. Αὐτὸ φαίνεται ἀντίθετο πρὸς τοὺς κανόνες, ἀλλὰ δὲν εἶναι, διότι οἱ κανόνες ἔχουν σκοπὸ νὰ διηθήσουν νὰ μὴ γίνη ἰερεὺς καὶ πνευματικὸς κάποιος ἀνώριμος, δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. Σκοπεύουν ἀπλῶς νὰ φυλάξουν τὴν Ἔκκλησία ἀπὸ λάθη. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Γέροντας εἶχε, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ὅλα τὰ οὐσιαστικὰ προσόντα ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ κανόνες καὶ μάλιστα καὶ πιὸ πολλά, ὅταν ἥταν πάνω ἀπ' ὅσα ἀπαιτοῦν οἱ κανόνες, ὅταν τὰ εἶχε ἔπειράσει ὅλα, ὅταν εἶχε τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὅταν εἶχε τὴ χάρη τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, μποροῦσε νὰ γίνη καὶ ἔγινε οἰκονομία ως πρὸς τὸ τυπικὸ μέρος, ως πρὸς τὴν ἡλικία δηλαδή. Διότι ἡ Ἔκκλησία γνωρίζει νὰ χρησιμοποιῇ σωστὰ τοὺς κανόνας καὶ νὰ κάνῃ τὴν οἰκονομία, νὰ παραβλέπῃ τὸ

γράμμα καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὸ πνεῦμα τῶν κανόνων καὶ νὰ τὸν κάνῃ ιερέα καὶ πνευματικό, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἀφοῦ ἦταν ὥριμος στὸ πνεῦμα, καθὼς λέγει καὶ ὁ Σοφὸς Σιλοιμών: «Πολιὰ δὲ ἔστι σύνεσις ἀνθρώποις καὶ ἡλικίᾳ γήρως, βίος ἀκηλίδωτος».*

Λοιπὸν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε λίγο νὰ πῶ καὶ πῶς διακόνησε μέσα στὸν κόσμο. Ὁ Γέροντας διακόνησε μὲ ἀπόλυτη ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία. "Ἐλεγε ὁ Ἰδιος: « "Οταν ἐγὼ δὲν τὰ πάω μὲ τὸν ἐπίσκοπο καλά, δὲν φθάνει ἡ προσευχή μου στὸ Θεό.» Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχωμε ὑπακοὴ καὶ σεβασμὸ στὸν ἐπίσκοπο ὅπως κι ὁ ἐπίσκοπος πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπακοὴ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ καὶ τὸν ἐπίσκοπο, ἡ Ἐκκλησία καλεῖ καὶ τὸν ιερέα νὰ διακονήσῃ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητος κανείς μας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτήρας. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σώζουσα, ἡ χάρις ἡ ὅποια

* Ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου αὐτοῦ εἶναι ὅτι ἡ σύνεσις καὶ ὁ ἀκηλίδωτος βίος ὑποκαθιστᾶ τὴν ἡλικίαν δηλαδὴ νέος συνετὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἡλικιωμένον.

δίδεται διὰ τῆς χειροτονίας καὶ τῆς ιερωσύνης. Κι ὅταν ἡ Ἐκκλησία μᾶς πῇ: καθίσατε στὴν ἄκρη, πρέπει νὰ κάνουμε ὑπακοὴ, διότι δὲν θὰ σώσωμε ἐμεῖς τὸν κόσμο. Εἶχε λοιπὸν ὁ Γέροντας ἐκκλησιαστικόν φρόνημα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν πῆγε ἀργότερα, ποὺ ἤρθαν οἱ συγκυρίες τέτοιες, νὰ διακονήσῃ μέσα στὴν Πολυκλινική, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἀθήνας, πῆρε εὐλογία ἀπὸ τὸν οἰκεῖο ἀρχιερέα κι ἐκεῖ ταπεινὰ κι ἀθόρυβα ὁ Γέροντας διακόνησε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἐπισκόπου, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσκοῦσε ἐκεῖ τὸ λειτούργημα τοῦ πνευματικοῦ.

Καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος ἤθελε νά ταν σὰν αὐτὸ τὸ ἀηδόνι, ποὺ τραγουδοῦσε μέσα στὸ δάσος, μέσα στὴν ἐρημιά, ποὺ δὲν τὸ ἔερε κανένας, ἔψαλλε καὶ τραγουδοῦσε μέσα στὴν Πολυκλινική, δίπλα στὴν Ὁμόνοια, ἐπὶ χρόνια πολλά, χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ κανένας, παρὰ μόνο λίγοι ἄνθρωποι.

'Αλλὰ ὁ Θεὸς σιγά - σιγὰ ἀρχισε νὰ τὸν φανερώνῃ στὸν κόσμο. Δὲν τὸ ἐπεδίωξε ὁ Ἰδιος, γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἴδεα γιὰ τὸν ἑαυτό του κι ἀσκοῦσε ἐκεῖ ἀθόρυβα τὸ λειτούργημα τῆς ἔξιμοιογήσεως. Καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε

νὰ πῶ κάτι, ποὺ εἶχε σὰν βασικὴ ἀρχὴ ὁ Γέροντας, τὸ ὅποιο καὶ ἐσεῖς ὅλοι ποὺ εἴχατε προσωπικὴ ἐπικοινωνία μαζί του, τὸ ἔχετε ἀντιληφθῆ, ὅτι ὁ Γέροντας πάντοτε προσπαθοῦσε νὰ διηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι τὸ κακὸ δρίσκεται μέσα μας. Γι' αὐτὸ καλλιεργοῦσε τὸ «ἀεὶ μέμφεσθαι ἑαυτόν». Κι ὅσες φιρὲς συνέβη πολλοί, διάφοροι λαϊκοί, ἥ καὶ μοναχοὶ ἀκόμη, νὰ πᾶνε νὰ τὸν συμβουλευθοῦν καὶ νὰ τοῦ ποῦν κάτι λογισμούς, τοὺς ὅποιους μπορεῖ νὰ εἶχαν, ὅχι καλούς, γιὰ τὸν γέροντά τους, γιὰ τὸν πνευματικό τους, ἐκεῖνος δὲν ἡσχολεῖτο μὲ τὸ τί κάνει ὁ πνευματικός τους καὶ ὁ γέροντας, ἀλλὰ τοὺς ἔλεγε: τί νὰ κάνης ἐσύ, πῶς ἐσὺ νὰ διορθωθῆς, μέσα σου εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Γι' αὐτὸ ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἔξομολογούμενος τὴν ταπείνωση καὶ τὴν αὐτομεμψία, πάντα νὰ βάξῃ ὁ ἴδιος καλοὺς λογισμοὺς καὶ νὰ φροντίζῃ νὰ καθαρίζῃ τὴν ψυχή του, ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, τὰ σαρκικὰ καὶ τὰ ψυχικά, τὸν φθόνο, τὴν κακία, τὴν μνησικακία, τὴν ζήλεια, τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ ὅποια μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ ἔλεγε καὶ ὅταν ἀκόμα βλέπης τὸν ἄλλον νὰ ἀμαρτάνῃ, δὲν πρέπει

νὰ τὸν κατηγορῆς, διότι εἶναι ἀδελφός σου καὶ πρέπει νὰ εὔχεσαι. Γιατὶ ὁ Γέροντας εἶχε συνείδηση τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶχε συνείδηση ὅτι ὅλοι εἴμαστε «ἕνα» μέσα στὴν Ἐκκλησία, τὴν εἶχε ἐν αἰσθήσει καρδίας, τὴν εἶχε ἐν χάριτι αὐτὴ τὴν αἰσθήση. Γι' αὐτὸ κι ὅταν ἔλεγε τὴν νοερὰ προσευχὴν ὑπὲρ κάποιου ἄλλου δὲν ἔλεγε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλέησον τὸν δοῦλον Σου, ἀλλὰ ἔλεγε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλέησόν με καὶ ἔλεγε ὅτι στὸ με εἶσαι κι ἐσύ. "Ολοι εἴμεθα ἔνα. Τὸ εἶχε αὐτὸ ἐν «αἰσθήσει καρδίας», δηλαδὴ τὸ εἶχε ἐν χάριτι, κάτι ποὺ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ἀπόλυτα, πῶς ὁ Γέροντας τὸ εἶχε αὐτὸ καὶ πῶς εἶχε μέσα στὴν ψυχή του τὴν δύναμη «νὰ χαίρῃ μετὰ χαιρόντων καὶ νὰ κλαίῃ μετὰ κλαίόντων». Καὶ δέστε τὸν μὲ πόση ἀγάπη ἀντιμετώπιζε τὸν ἔξομολογούμενους.

Καὶ δὲν πλήγωσε ποτὲ κανένα ἰερέα, οὔτε χώριζε τὰ πνευματικοπαίδια ἀπὸ τοὺς πνευματικούς των. Τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν συμβουλεύονται, δὲν τοὺς χώριζε ἀπ' τοὺς πνευματικούς των. "Εφτιαχνε τὸν λογισμούς τους καὶ τὸν ἔστελνε στοὺς πνευματι-

κούς των, διότι μὲ τὴ χάρη τῆς ιερωσύνης συγχωροῦσε ὁ Χριστός, δὲν εἶχε ὁ Γέροντας συνείδηση ὅτι συγχωροῦσε ὁ ἕδιος, δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἄλλὰ ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο: Δέστε τὸν μὲ πόση ἀγάπη συμπεριεφέρετο στὸν ἀμαρτωλούς. "Ισως θὰ ἔχετε πολλοὶ ἀκούσει μιὰ κασέττα, ὅπου διηγεῖται πὼς ἥρισκεται κάποτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μέσα στὴν ἀσκηση τῶν ιερατικῶν του καθηκόντων, ἀκουσίως, πλησίον σὲ κάτι ἀμαρτωλὲς γυναῖκες. Καὶ δέστε πῶς λέει, πῶς κάνει ὁ χριστοποιημένος ἀνθρωπος, πῶς κάνει ὁ ἄγιος ἀνθρωπος. "Ο, τι ἔκανε ὁ Χριστός, ὅταν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶχαν παρουσιάσει τὴν μοιχαλίδα καὶ μὲ ὅλη τους τὴν κακία τοῦ λένε: «Λιθοβόλησέ την, σκότωσέ την, ἔτσι λέει ὁ νόμος». Καὶ τοὺς λέει ὁ Κύριος: «Ο ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον ἅλετω» καὶ ὅλοι σηκωθήκανε καὶ φύγανε. Κι ἐννοοῦσε ἀναμάρτητος ὅχι σ' αὐτὴν τὴν ἀμαρτία, διότι πάρα πολλοὶ ἡσαν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὴν εἶχαν κάνει αὐτὴ τὴν ἀμαρτία, γι' αὐτὸ εἶχαν κι αὐτὸ τὸ μένος καὶ τὴν κατηγοροῦσαν, ἀλλὰ ἀναμάρτητος γενικά. Κι ὅλοι εἶχαν τὴν αἴσθηση, διότι καὶ ἡ χάρις, ἐκείνη τὴν ὥρα, τοῦ

Χριστοῦ τοὺς ἔκανε νὰ καταλάβουν, ὅτι ὅλοι μας εἴμαστε ἀμαρτωλοί, εἴμαστε ἀπόγονοι τοῦ πεπτωκότος Ἀδάμ καὶ φέρομε ὅλες τὶς κληρονομίες καὶ τὶς ἴδιότητες καὶ τὶς συνέπειες τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔγινε ἀνάξιος στὸ Θεὸ καὶ ζήτησε νὰ αὐτονομήσῃ τὴν ζωὴ του ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ ὁ Γέροντας λοιπόν, ὅταν μπῆκε μέσα στὸ σπίτι αὐτῶν τῶν ἀμαρτωλῶν γυναικῶν γιὰ νὰ κάνει ἀγιασμὸ τὰ ἄγια Θεοφάνεια καὶ τοῦ παρουσιάστηκε μία ἐκεῖ διευθύνουσα καὶ τοῦ λέει ὅτι δὲν κάνει αὐτὲς νὰ φιλήσουν τὸν σταυρό, τῆς λέει: «Νὰ ἔξετάσουμε νὰ δοῦμε ποιὸς κάνει, ἐσὺ ἢ αὐτές...» Καὶ λέει: «"Ασ' τες νὰ φιλήσουν τὸ σταυρό». Καὶ μόλις ἐφίλησαν τὸ σταυρὸ τοὺς λέει: «Χάρηκα, σήμερα, παιδιά μου, ποὺ ἥρθε ὁ Χριστὸς σήμερα ἐδῶ καὶ ὁ σταυρός, καὶ βλέπω, ὅτι ἐσεῖς ἔχετε πολὺ καλὲς ψυχές, πιὸ καλὲς ἀπὸ μένα καὶ μπορεῖτε νὰ ἀγαπήσετε πιὸ πολὺ τὸν Χριστὸ ἀπ' ὅτι τὸν ἀγαπάω ἐγώ». Καὶ μετὰ τοὺς λέει: «"Αντε, χρόνια πολλά, εὔχομαι νὰ τὸν γνωρίσετε καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσετε, καλημέρα...» καὶ φεύγει κλαίοντας.

Βλέπετε τὸν ἄγιο μὲ πόση λεπτότητα προσπαθεῖ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ

εῖναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι μέσα στὴν ἀμαρτία. Διότι γνωρίζει, ἔχει αἴσθηση ψυχῆς, αὐτὸ ποὺ λέει ἐκεῖ στὸν α' ἥχο στὴν τρίτη ὡδὴ δ ἄγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ο μόνος εἰδὼς τῆς τῶν δροτῶν οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, περίζωσόν με ἐξ ὑψους δύναμιν». Εἶχε ζωστεῖ ὁ Γέροντας τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶχε ἀπόλυτη αἴσθηση ὅτι, ἂν δὲν τὴν δώσῃ αὐτὴν τὴν δύναμη ὁ Χριστός, δὲν μπορεῖ ὁ ἀνθρωπος νὰ νικήσῃ μόνο μὲ τὴν ἀνθρώπινη προσπάθεια τὸ κακό, τὴν ἀμαρτία. Δὲν μπορεῖ νὰ συντρίψῃ τὸ ἐγώ του, δὲν μπορεῖ νὰ συντρίψῃ τὴν ὑπερηφάνεια, γι' αὐτὸ εἶχε ἀπόλυτη ἐπιείκεια στοὺς ἀμαρτωλούς. Κατέκρινε τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ ποτὲ τὸν ἀμαρτωλό. Καὶ βοηθοῦσε ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνουν ἄγιοι καὶ νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστό.

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα παρέρχεται, δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω περισσότερο, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἀκόμα κάτι νὰ πῶ ἀπὸ τὴ ζωή του, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ προσέξουμε. Τὸν βλέπετε αὐτὸν τὸν Γέροντα, δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ διορατικό του χάρισμα, ποὺ ὅλοι ἔχετε πεῖρα, οἱ περισσότεροι ἴσως. "Έχουν γράψει καὶ ἄλλοι, κι ὁ κύριος Παπαζάχος ἔχει μιλήσει σὲ διάφο-

ρες συνεντεύξεις πάρα πολὺ γιὰ αὐτὸ τὸ χάρισμα τοῦ Γέροντα. Θὰ σᾶς πῶ μόνο ἐκεῖνο, ποὺ λέει ἐκεῖ, στὸν Εὐεργετινὸ μέσα: «Ἄπὸ τὴν ταπείνωσι γεννᾶται ἡ διάκρισις, ἀπὸ τὴ διάκρισι γεννᾶται ἡ διόρασι, ἀπὸ τὴ διόρασι γεννᾶται ἡ προσόρασι καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν προσόρασι γεννᾶται ἡ ἀγάπη. Καὶ μετὰ ταῦτα πάντα γινώσκει ὁ ἀνθρωπός ὅτι μακρὰν τοῦ Θεοῦ ἐστί.»

Αὐτὸς ἡταν ὁ Γέροντας. Γι' αὐτὸ ἔλεγε: Μοῦ 'δωσε ὁ Θεὸς τόση χάρη, γιὰ νὰ γίνω ἐγὼ καλός. Οὔτε καν εἶχε συνείδηση ὅτι τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ ὁ Θεὸς τοῦ τὸ 'δωσε πράγματι, γιὰ νὰ βοηθήσῃ ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησία, νὰ λειτουργήσῃ ἡ Ἐκκλησία. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἡταν στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, εἶχε ἐκμυστηρευθεῖ σὲ ἔνα ἀπὸ τὰ πνευματικοπαίδια του τὸ ἔξῆς: ὅτι, ἐκεῖ ποὺ περίμενε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, συνέχεια ἔλεγε ἐκεῖνο ποὺ λέμε στὴ Θεία Μετάληψη, τὸ 'λεγε καὶ τὸ ξανάλεγε καὶ δὲν χόρταινε: «Οἶδα, Σῶτερ, ὅτι ἄλλος ὡς ἐγὼ οὐκ ἔπταισε σοι, οὐδὲ ἔπροξε τὰς πράξεις, ὃς ἐγὼ κατειργασάμην ἀλλὰ τοῦτο πάλιν οἶδα, ὡς οὐ μέγεθος πταισμάτων, οὐχ ἀμαρτημάτων πλῆθος ὑπερδαίνει τοῦ Θεοῦ

μου τὴν πολλὴν μακροθυμίαν καὶ φιλανθρωπίαν ἄκραν...» Τὸ δὲ γέγε συνέχεια καὶ δὲν χόρταινε, διότι ἔχει αἰσθηση τῆς ἀμαρτωλότητός του ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πλησιάσῃ τὸν Θεό. Τότε καταλαβαίνει ποιός εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι αὐτό, ποὺ λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ἔφτασε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ ποὺ ἀπεκαλύφθησαν σ' αὐτὸν μυστήρια, ὅτι: «ἀνθρώπους ἥλθε ἀμαρτωλοὺς νὰ σώσῃ ὁ Χριστός, ὃν πρῶτος εἰμὶ ἐγώ». Καὶ βλέπετε τὸν Γέροντα ὅτι εἶχε μιὰ τέτοια ἀνάλογη χάρη, εἶχε σχεδὸν προφητικὴ καὶ ἀποστολικὴ χάρη, ὅπως οἱ ἀπόστολοι καὶ ὅπως οἱ προφῆτες. Τὸν βλέπετε πολλὲς φορὲς τὰ μακρὰν νὰ τὰ βλέπῃ ὡς ἐγγύς, τὰ παρελθόντα νὰ τὰ βλέπῃ παρόντα, τὰ μέλλοντα νὰ τὰ βλέπῃ ἐνεστῶτα. Τὸν βλέπετε νὰ βλέπῃ τί ὑπάρχει μέσα στὴ γῆ, τί ὑπάρχει μέσα στὴ θάλασσα, τί ὑπάρχει στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ὑδρογείου.... Τὸν βλέπετε νὰ διορᾶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄνθρωπου, νὰ βλέπῃ τὸ μέλλον, τί θὰ κάνῃ μετὰ ἀπὸ δέκα, μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, νὰ βλέπῃ τὶς ψυχὲς μέσα στὸν Παράδεισο, νὰ βλέπῃ τὶς ψυχὲς μέσα στὸν "Αδη. Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του,

ἀλλὰ ἦταν ταπεινός. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του δὲν θέλησε νὰ μείνῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ μὴ τὸν τιμήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ζήτησε, ὅταν πλέον τοῦ εἶχε ἀποκαλυφθῆ ἔνα χρόνο νωρίτερα ὅτι θὰ φύγη, ὅπως εἶχε ἐκμυστηρευθεῖ σὲ ἔνα ἀπὸ τὰ παιδιά του, νὰ πάη στὴν ἐρημία τοῦ Ἅγιου "Ορους. Λέει πλησιάζει ὁ καιρός... Κι ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς προσπάθειες, ποὺ πήγαινε καὶ ξαναγύριζε, γιατὶ εἶχε λόγους νὰ ξαναγυρίζῃ ἐδῶ στὸ Μοναστήρι, καὶ πῆγε πάνω στὰ Καυσοκαλύβια, νὰ πεθάνῃ, κι ἔκανε δέηση στὸν Θεὸ ἐκεῖ, μέσα στὴν ταπείνωση, μέσα στὴν ἀφάνεια. Ἐκεῖ, ὅπως εἶχε παρακαλέσει τὸν Χριστό, ὅταν εἶδε ἐκεῖνο τὸ ἀηδόνι, ὅταν ἦταν νεαρὸς μοναχός, ἐκεῖ στὴν ἀφάνεια μέσα νὰ πεθάνῃ. Καὶ πέθανε πράγματι, κι ἐδωσε ἐντολὴ στοὺς ἐκεῖ πατέρας, ποὺ ἦσαν κοντά του, κανένα ἄλλο ἀγιορείτη, (ἐνῶ εἶχε πολλὰ παιδιά, πολλοὺς μοναχοὺς καὶ ἡγουμένους πνευματικοπαίδια του) νὰ μὴν καλέσουν. Καὶ δὲν ἐκάλεσε κανένα ὁ Γέροντας ἀπὸ ταπείνωση, ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ μάλιστα ἔπιασε καὶ τόση τριχυμία στὴ θάλασσα, πού, κι ἀν ἀκόμα τὸ ξέραμε, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ πāμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ μετὰ τὴν κηδεία

του γαλήνεψε ή θάλασσα κι ἔγινε ἀπόλυτη μπονάτσα.

Γιὰ ἵδεστε τὸν λοιπὸν πῶς ἐκεῖ τελειώνει τὴ ζωὴ του ὁ Γέροντας. "Οταν προαισθάνεται, μερικὲς ὥρες νωρίτερα, ὅτι σὲ λίγο θὰ φύγῃ ἡ ψυχὴ του, καλεῖ τοὺς ὑποτακτικούς του κι ἀρχίζουν καὶ διαβάζουν ἐκεῖνες τὶς εὐχὲς στὴν ἐπιθανάτιο αλίνη του. Ἐκεῖ λοιπὸν λέει στοὺς πατέρες: Πέσατε, παιδιά μου, πάνω μου νὰ σωθῶ. Δηλαδὴ μὲ τὴν προσευχὴ σας πέσατε πάνω μου, ἀρχίστε γὰ προσεύχεστε... Κι ἀρχίσαν καὶ προσηγορίζοντο γι' αὐτόν..."

Νὰ σωθῶ... Ποιός; Ἐκεῖνος ποὺ ἦταν θαυματουργός. "Εκανε καὶ θαύματα ὁ Γέροντας. Σὲ μένα εἶχε διηγηθῆ μιὰ φορὰ πῶς ἐθεράπευσε μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια ἔναν παράλυτο. "Οταν κάποτε ἥμουν ἀρρωστος γιατὶ εἶχα κάποιο πρόβλημα στὴν ύγεια μου, μοῦ λέει, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ θάρρος, πὼς μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια, ποὺ ἦταν κάποιος παράλυτος καὶ ἀκίνητος, μὲ τὴν προσευχὴ του τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῇ, νὰ κινήσῃ τὰ πόδια του, ποὺ εἶχε ξεχάσει ὁ ἐγκέφαλός του νὰ δίδῃ ἐντολές, τὸν ἔμαθε νὰ περπατῇ. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ ἔσωσε τόσον κόσμο, Αὐτὸς ποὺ ἀκόμα καὶ τοὺς για-

τροὺς κατέπλησσε, ὅταν διηγεῖτο γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ ἔβλεπε ἐν πνεύματι τὶς διάφορες ἀσθένειες. Αὔτος, λοιπόν, δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὶς ἀρετές του, οὕτε στὴν καλωσύνη του, οὕτε στὴν ἀγιότητά του, ἀλλὰ ἔλεγε στὰ παιδιά του: «Κάνετε προσευχὴ γιὰ νὰ σωθῶ». Καὶ ἐκεῖνοι πράγματι ἔκαναν ὑπακοὴ καὶ ἐκεῖ παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Θεὸν καὶ τὸ σῶμα του ἥδη ἔδειξε σημεῖα ἀγιασμοῦ ἀπὸ τὴν ὥρα ἀμέσως ποὺ βγῆκε ἡ ψυχὴ του, διότι «μετεμορφώθη» ὁ Γέροντας. "Ισως, δὲν γνωρίζομε, ὅταν θὰ θέλη δέδαια ὁ Θεός - ὅχι ὅταν θὰ θέλωμε ἔμεις - ἡ Ἐκκλησία, νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ ἄγιο. Τὸ ἐλπίζομε. Γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἶναι ἄγιος. "Οταν θὰ θέλη ὅμως ἡ Ἐκκλησία κι ὅταν θὰ κρίνῃ ἡ Ἐκκλησία, ὅχι ὅταν θὰ θέλω ἐγὼ ἢ ὅταν θὰ θέλη ἐκείνη ἡ ἐκεῖνος... Ὁ Γέροντας ἀνήκει στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς λοιπὸν θὰ πῇ καὶ πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐκταφὴ καὶ πότε θὰ ἀνακηρυχθῇ ἄγιος κι ἂν θὰ ἀνακηρυχθῇ ἄγιος ἢ ἂν θὰ θέλῃ ἀπὸ τὴν μεγάλη του ταπείνωση, νὰ μὴν τιμηθῇ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ὅπως καὶ ἄλλοι ἄγιοι ἐκεῖ στὸ "Αγιον "Ορος... Εἶπε κάποιος μεγάλος ἀείμνηστος πιὰ

άσκητής, μὲ χαρίσματα παρόμοια μ' αὐτὰ ποὺ εἶχε καὶ ὁ Γέροντας: «νὰ μὴ μοῦ κάνετε ἐκταφή, διότι ἐσεῖς, μετὰ τὴν ἐκταφὴν ἐδῶ καλεῖτε ἀμαρτωλὸν αὐτόν.... ἅγιος αὐτός... Αὐτό, λέει, νὰ τὸ πῆ ὁ Χριστὸς στὴ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ». 'Οπότε ἐμεῖς δὲν γνωρίζομε. "Ισως ὁ Γέροντας νὰ θέλῃ νὰ τὸ πῆ ὁ Χριστὸς στὴ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ.. 'Εμεῖς λοιπὸν θὰ ἐμπιστευθοῦμε στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ κι ὅ,τι θέλει ἀς κάνῃ ὁ Χριστὸς καὶ ὅ,τι θέλει ἀς κάνῃ ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὅ,τι θέλει ἀς δώσῃ εὐλογία ἡ Ἐκκλησία.

Αὐτὲς τὶς ὑπόθηκες μᾶς ἄφησε. Τὴν ταπείνωση, τὴν ἀγάπη, τὴν αὐτομεμψία, τὴν ὑπακοή, τὴν ἀγάπη μας στὸν Χριστό, τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν, τὴν ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ τιμοῦσε καὶ τὴν Ἐκκλησία, τὴν Ἐπίσημη Ἐκκλησία, ἐσέβετο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο σὰν θεομὸ καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο προσωπικά, σὰν ἄτομο, τὸν ἐσέβετο. Καὶ μάλιστα λέει ὁ ἵδιος - γιὰ νὰ δεῖτε πόσο μεγάλη σημασία ἔδινε σ' αὐτὴν τὴν τιμὴ στὸν ἐπίσκοπο - ὅταν κάποτε ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, καὶ δὲν μποροῦσε λόγω τῆς ὑγείας του νὰ βγῇ ἔξω νὰ τὸν δῃ καὶ πῆγε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ μίλησαν, ἐνῶ λέει εἶχε δυό -

τρεῖς μῆνες νὰ ιδρώσῃ, τότε ὁ Γέροντας ἰδρωσε καὶ τὸ ἀπέδωσε στὴ χάρη τῆς ἀρχιερωσύνης, γιατὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ συνιστοῦσε καὶ σὲ μᾶς νὰ σεβόμαστε τὴν Ἐκκλησία, αὐτὴ τὴν ὑπάρχουσα ἐπίσημη Ιερὰ Σύνοδο, τὸν ὑπάρχοντα Ἀρχιεπίσκοπο, νὰ κάνουμε ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία, ὅπως σήμερα καὶ κάθε φορὰ ἐκπροσωπεῖται.

'Οπότε λοιπὸν στὴν Ἐκκλησία θὰ ἐμπιστευθοῦμε καὶ ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία θέλει καὶ ὅταν θέλῃ καὶ ὅπως θέλῃ.. Καὶ ὅπως θέλει ὁ Θεός. "Ας ἐπικαλεστοῦμε στὶς προσευχές μας τὸν Γέροντα καὶ πιστεύομε ὅτι ἐκεῖνος μᾶς ἀκούει, εὐρίσκεται ἀνάμεσά μας καὶ πρεσβεύει σίγουρα γιὰ τὴν σωτηρία μας. Καὶ ἐπίσης ἀς προσταθήσωμε ὅλοι μας νὰ τὸν μιμηθοῦμε ταπεινὰ στὴ ζωή μας.

Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. 'Αμήν.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
ΑΡΔΗΤΤΟΥ 12-16 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 9217513 - 9214820

